

25 JAAR

kijk maart 2000

3

eXtreem SPORT

SPORTEN
OP HET
RANDJE

Hubble-poster

De
beste
foto's

DE TOEKOMST
LEVEN IN 2030

eXtreem REIZEN

NAAR DE HAAIEN!

www.kijk.

Met een stapeltje foto's en een paar leuke verhalen
maak je geen indruk meer als je terugkomt van vakantie.
Nee, je moet echt iets meegemaakt hebben.
Iets heftigs. Hier zijn tips voor extreme trips.

DE OP-LEVEN- EN-DOOD VAKANTIE

Door Linda van Wijk

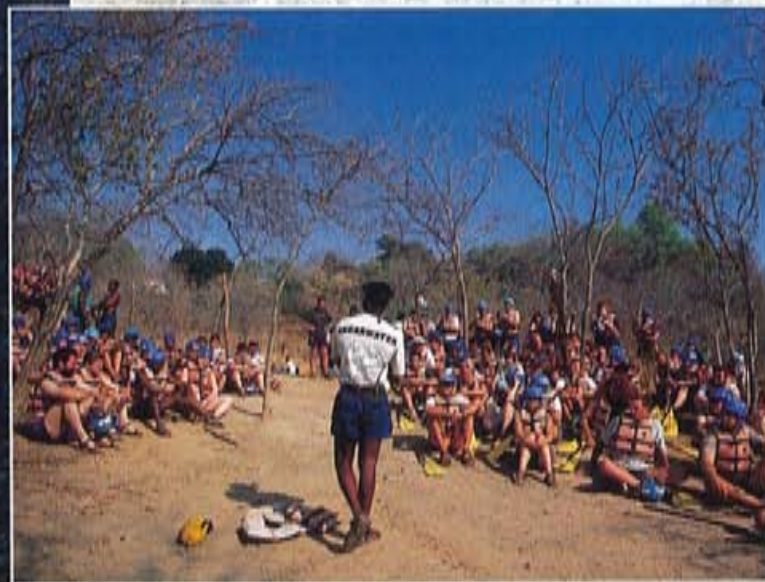
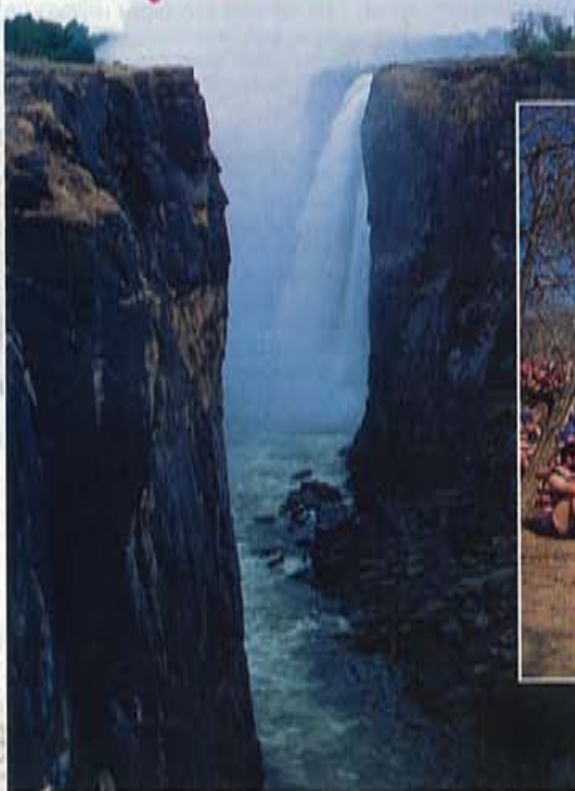

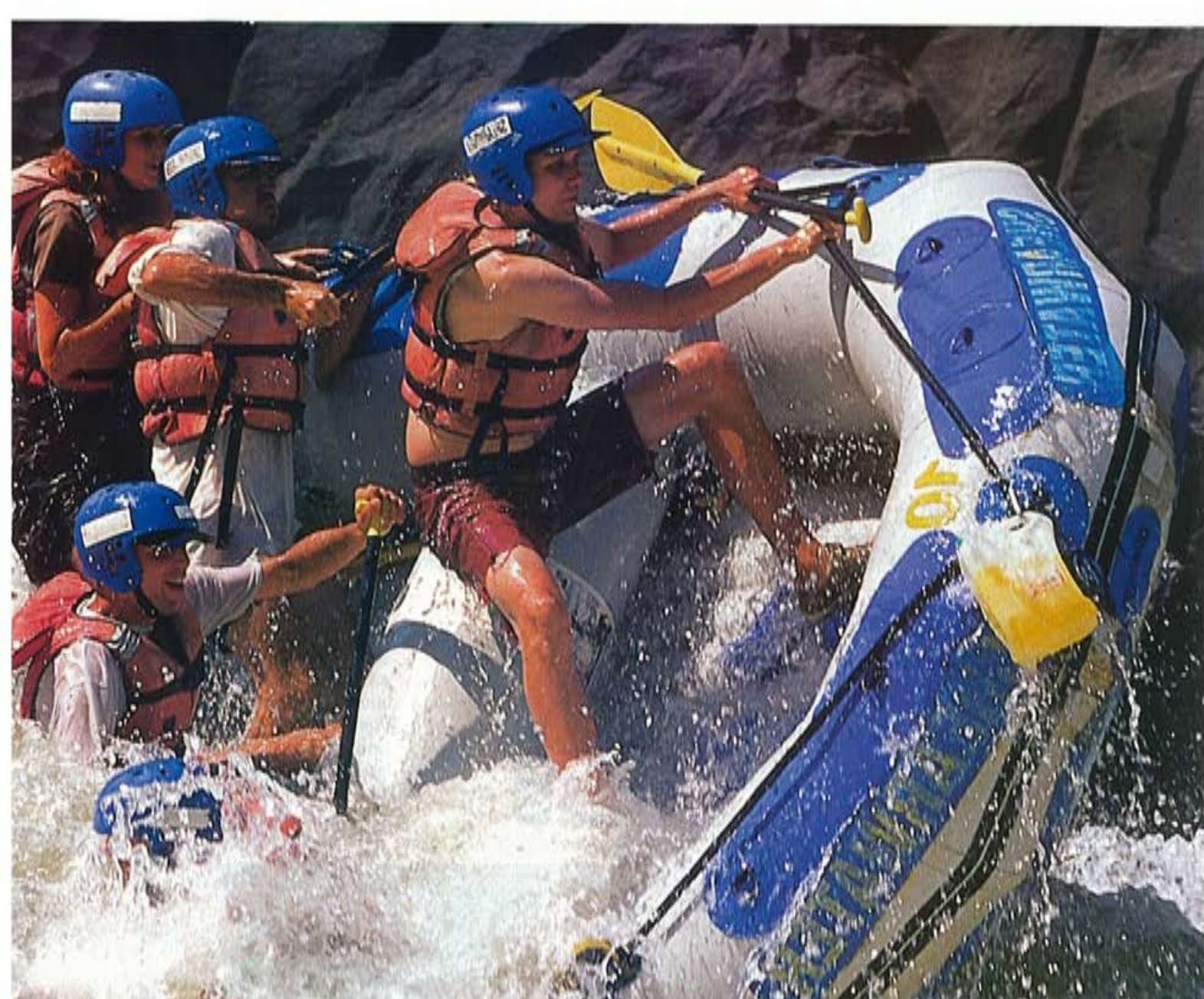
INFO

Je moet raften als het water laag staat, zodat de obstakels in de rivier de grootste stromingen veroorzaken. In de Zambezi is dat in de maanden september, oktober en november. Adres: Shearwater, Sopers Arcade, P.O. Box 125, Victoria Falls, Zimbabwe, Africa. Tel. 00-263-13-4471, fax 00-263-13-4341.

- kosten: zo'n f 200,-
- overlevingskans: 98 procent
- fotomomenten: *
(Waarschijnlijk raak je je camera tijdens het varen kwijt. Handiger is het om achteraf foto's of een film van je trip kopen.)
Andere 'white water'-rivieren: onder meer in Colorado (VS), Bio Bio (Chili) en diverse rivieren in Nepal.

Raften op

een 'grade five river'

Avonturiers komen van over de hele wereld naar Zimbabwe om te raften op de machtige Zambezi. Volgens insiders de heftigste raft-trip die er is. De Zambezi bevat vijf keer zoveel water als de Amerikaanse Colorado-rivier. De officiële definitie van een dergelijke *grade five river* luidt: "Extremely difficult with long and violent rapids, steep gradients, big drops and pressure areas."

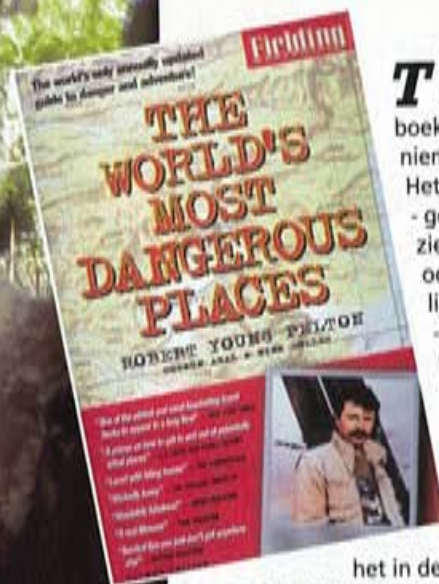
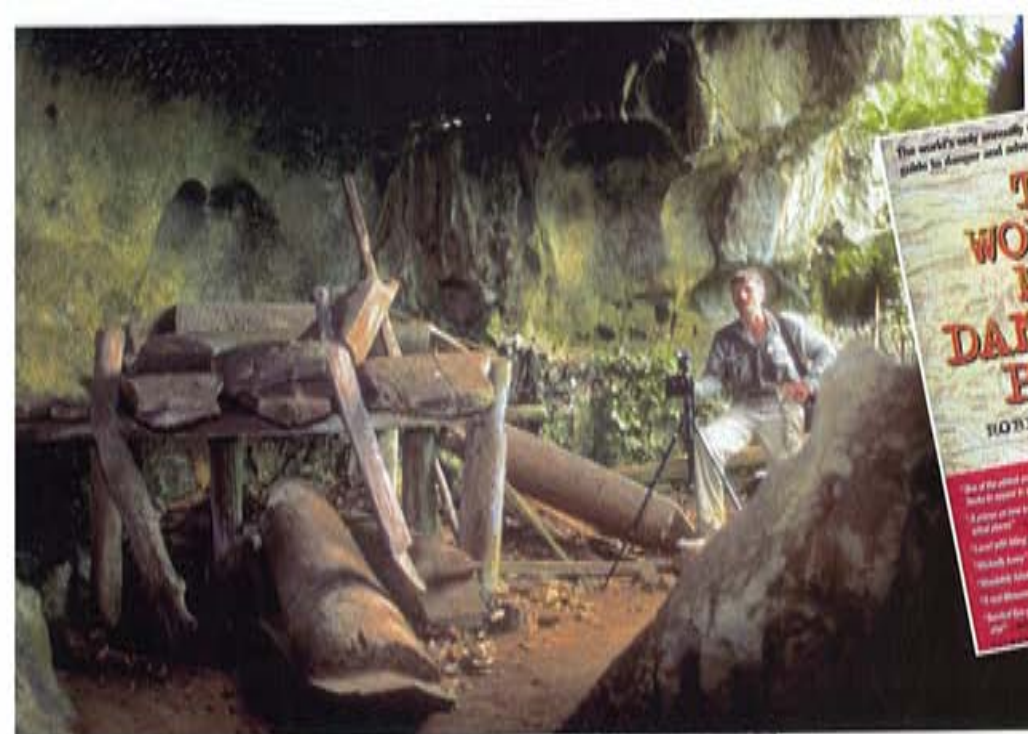
We vertrekken in een konvooi van rubberboten. Bijna elke rubberboot die de Zambezi in zijn klauwen krijgt wordt in verstikkende draaikolken naar beneden gezogen en meters verderop weer even agressief uitgespuugd... zonder inzittenden. De vervormde rubberboot schiet daarbij als een elastiekje uit het water omhoog en de mensen verschijnen één voor één (en voor mijn gevoel veel te laat) weer aan de oppervlakte.

Het overboord slaan gaat zo snel dat er geen tijd is om eerst adem te halen. Eenmaal onder water moet je volgens de instructeur rustig blijven en tot twintig tellen. Dan kom je vanzelf weer bovendrijven. Maar in de praktijk krijgt je paniekreflex vaak de overhand.

De tweede stroomversnelling die we nemen is de spectaculairste die erbij zit, met een moeilijkheidsgraad van 5+ en een vrije val van 6,5 meter. De opdracht die we van onze instructeur meekrijgen: peddelen! Hij waarschuwt: "De enige manier om er doorheen te komen is door de golven aan te vallen. Zodra je gaat afwachten gaan ze met jou aan de haal." Onderweg naar de tweede stroomversnelling roept hij: "Zodra er niemand meer peddelt wordt de boot onbestuurbaar. Dan doet dit wilde water met je wat het wil!"

Bij de eerste stroomversnelling gaat het bijna

mis. Van schrik peddelt er niemand meer. We hadden totaal geen controle. En de tweede komt onvermijdelijk dichterbij. Iedereen peddelt nu alsof zijn leven ervan afhangt. We worden door het brullende water opgetild. Het is een machtig gevoel om dan je peddel in het water te steken en de golven te bedwingen. Als de instructeur 'Get down!' roept duiken we de boot in en grijpen we de veiligheidslijn aan de zijkant. We vliegen de diepte in en klappen neer op de golven. Eén inzittende slaat overboord. De rest juicht uitgelaten. We zijn er doorheen. Wow, wat een rit! Achter ons zien we menig raft op z'n kop flippen. We peddelen fanatiek als reddingsboot heen en weer en trekken de drenkelingen aan hun zwemvesten de boot in. Op naar de volgende stroomversnelling.

The world's most dangerous places is een reisboek over plekken waar niemand naartoe wil.

- Het verdeelt de wereld in:
- gevaarlijke plekken: ziekten en ongedierte, oorlogen of ontoegankelijke oerwouden
 - criminele plekken: vaak dichterbij huis dan je zou denken
 - verboden plekken: zoals Albanië en tot voor kort Birma
 - 'coming attractions': plekken waar

het in de nabije toekomst wel eens zou kunnen gaan rommelen. Het boek is enorm grappig geschreven, maar er staan ook ooggetuigenverslagen in waar de rillingen je van over je rug lopen. Verder veel tips en nuttige adressen die jaarlijks worden bijgewerkt. De vraag blijft natuurlijk wanneer een land veilig genoeg is om erheen te gaan. Als je de kranten in de gaten houdt en je laat informeren door ambassades en pionerende avonturiers kun je het zo timen dat je deze landen bezoekt op het moment dat ze net 'opengaan'. Het boek is natuurlijk ook geschikt voor de *armchair traveller* die zijn huis niet uitkomt, maar wel graag over avonturen leest.

Cultuur snuiven in 'the world's most dangerous places'

Foto: Robert Young Pelton

INFO

Robert Young Pelton/Coskun Aral: The world's most dangerous places; Fielding Worldwide; ISBN 1-56952-031-3; f 47,15.

- overlevingskans: moeilijk in te schatten; in dit soort landen kom je nou eenmaal makkelijk op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats
- Websites: - www.fieldingtravel.com
- www.andersreizen.nl
- www.mysterious-places.com (geheimzinnige bestemmingen, zoals Paaseiland)

In Guatemala nemen ze het niet zo nauw met de veiligheid. Waar ze in IJsland direct hekken om een werkende vulkaan zetten, wordt er in Guatemala een toeristische attractie van gemaakt. Vroeg in de middag beginnen we aan de klim, zodat we precies met het vallen van de avond aan de voet van de Pacaya staan. Aan de kratertop wappert een rookpluim. Tegen de paarse lucht ziet de lava er imposant uit. Oranje stromen sijpelen door de zwarte kolen heen. In het donker beklimmen we de top. Ik glijd weg op de brokkelige ondergrond. Als we dichtbij de gloeiende lava komen, zie ik steeds beter dat het binnenste van de vulkaan beweegt en in trage, grillige rivieren naar beneden glijdt. Hoe hoger je klimt hoe breder de rivieren met dikke, dampende lava worden. Stilstaan blijkt gevaarlijk. Op een gegeven moment ruik ik verbrand rubber. Als ik mijn voet optil zie ik dat de zolen van mijn bergschoenen smelten. Van het ene been op de andere hippend zak ik tot mijn knieën weg in het broze zwarte gruis. Een halve meter onder me stroomt een oranje

Een werkende vulkaan beklimmen

lava-rivier. Ik loop snel door voordat de rest van de kolenlaag het begeeft. We klimmen tot we vlak naast de fel-oranje brij staan. Gefascineerd kijk ik naar dit natuurverschijnsel. De dikke lava brokkelt langzaam af. Ongelooflijk mooi. Maar het is te heet om lang dichtbij te blijven staan. Als laatste van de groep kom ik de berg af. De gids heeft een pistool bij zich. Hij legt uit dat de toeristen vaak worden overvallen op de terugweg in het donker.

Guatemala heeft 32 vulkanen. De Pacaya is de actiefste. Half januari kwam er weer eens tot uitbarsting. In de directe omgeving moest de bevolking geëvacueerd worden.

INFO

Je kunt in de stad Antigua bij vrijwel elk reisbureau een tour naar de Pacaya boeken. Na een busrit van anderhalf uur volgt een wandeling van twee uur naar de top.

Kosten: ongeveer 53 piek

Overlevingskans: 96 procent.

Fotomomenten: ****

Nog een vulkaantrip: naar de Kilauea op Hawaii. Je kunt hier niet zo dichtbij de lavarivier komen als in Guatemala. Wel heel speciaal: de lavastroom mondt uit in zee.

Foto's: Linda van Wijk

Bijna onmogelijke vakanties

◆ Meevliegen met een MiG

Zegrahm Expeditions in Seattle, VS (tel. +1-206-285400) verzorgt deze spectaculaire vluchten vanuit Moskou. De kosten lopen uiteen van 6000 gulden tot een dikke 25.000 piek (MiG-25).

◆ Ruimtereis(je)

Na een zesdaagse ruimtetraining vertrek je naar 100 kilometer hoogte. Afhankelijk van het ruimtevoertuig verblijf je er 30 tot 90 minuten. De eerste toeristische ruimtereizen staan gepland voor 2002 en 2003 en kosten net iets meer dan twee ton.

Website: www.spacevoyages.com.

◆ Naar de Titanic

Ga mee met een twaalfdaagse expeditie waarbij je in een onderzeeër naar 3775 meter afdaalt. Kosten: ruim f 75.000,-.

Er zijn ook expedities naar onderwatervulkanen en reizen onder het noordpoolijs.

Website: www.deepseavoyages.com.

De witte haai is niet bepaald een beest dat je graag tegenkomt. Hij kan zeven meter lang worden en valt aan als hij honger heeft en een silhouet ziet; in tegenstelling tot andere haaien, die eerst ruiken voor ze toe happen. Als de witte haai merkt dat hij een mens-in-duikpak in zijn bek heeft, spuugt hij hem uit en zwemt hij verder. De vraag is of je dan nog leeft...

Bij het Shark Research Centre in Durban (Zuid-Afrika) vinden ze het *cage-diven* drie keer niks: "Iedere idioot kan in een kooi gaan zitten. Daar hoeft je geen held voor te zijn. Echte avonturiers zwemmen in het wild met een witte haai. Een onverwachte ontmoeting is nog veel angstaanjagender. Hij is er opeens, majestueus, gracieus, en adembenemend groot. Je beseft dat je niets kunt doen. De zenuwen gieren door je keel. Voor je het weet verdwijnt hij weer in de diepte."

Ook al is zo'n kooi dan zogenaamd voor mietjes, de kick is er niet minder om. De kooi hangt net onder het oppervlak: als je rechtop gaat staan, kom je met je hoofd boven water. Het aas wordt met een touw naast de kooi gehangen. Op het moment dat je iets ziet naderen, puilen je ogen uit, hoor je jezelf paniekerig in het ademapparaat hijgen en bonkt je hart bijna onder je duikpak vandaan bij de aanblik van die wijd opengesperde vol enorme tanden. Wat als hij dwars door de tralies van de kooi heen blijft? Dan is het wel gebeurd met je.

Het verslinden van het hapje gaat er niet bepaald zachtzinnig aan toe. Het lijkt wel of het beest compleet gek is geworden en zich met een waas voor zijn ogen op de prooi stort. Bij het Shark Research Centre leggen ze uit dat dit ook het geval is: "Hij wordt dol van bloed."

Het centrum onderzoekt of kooi duiken effect heeft op het gedrag van haaien. De vraag is of er een verband bestaat tussen het kooi duiken en de toename van het aantal

aanvallen op badgasten en sportduikers in de laatste jaren. Als dat zo is, zal het snel afgelopen zijn met deze vorm van toerisme.

Kooi duiken met een 'great white'

Foto: P.A. Research/PhotoDisc

INFO

Voor de kust van Gansbaai (160 km van Kaapstad) ligt Dyer Island. Hier heb je de grootste kans een great white tegen te komen. In het smalle kanaal dat het eiland doorklieft stikt het van de zehonden, zodat deze plek als snackbar voor de witte haai fungeert. Zorg dat je met een boot meegaat die het kanaal invaart. Adres in Nederland: Bundu Adventures (www.bundu.nl), tel. 0297-273531, fax 0297-273531.

- wanneer: mei t/m augustus
- kosten: zo'n f 340,-
- overlevingskans: 95 procent
- fotomomenten: **** (het kan zijn dat je maar vijf seconden de tijd hebt!)

TIP

Leer duiken. Je hebt een duikbrevet nodig om een kooi duiker te maken. Informeer bij de Nederlandse Onderwatersport Bond (www.nob-nl.nl) over de verschillende soorten opleidingen en de dichtstbijzijnde duikschool. Tel. 030-2517014. Een duikcursus kost 500 tot 1000 gulden. Duikstekes met veel haaien: voor beginners de Rode Zee of Belize. De witte haai zwemt de hele wereld over. Bekende kooi duik-locaties: Zuid-Afrika, het Caribisch gebied en Australië.

INFO

Vanuit Nederland kun je een Land Rover huren die in Afrika voor je klaar staat en waarmee je dwars door Botswana, Zimbabwe, Namibië, Zambia of Tanzania kunt rijden.

Informatie en boekingen: Bundu Adventures (www.bundu.nl), tel. 0297-250413, fax 0297-273531.

kosten: tien dagen Botswana f 4200,- p.p. (exclusief vlucht)

- overlevingskans: 95 procent

- fotomomenten:

TIP

Volg vooraf een 4WD-cursus om te leren terreinrijden. Duurt één dag, kost f 499,- (voor ANWB leden f 395,-). Info: ANWB. Boeken: tel. 070-3147834. Info-website: www.off-road-adventures.com.

Met een Land Rover achter de 'big five' aan

In Botswana staat de Land Rover al klaar. Compleet met een daktent, een tafel, uitklapstoeltjes, een gasbrander en kisten vol droog voedsel. "Julie moeten er alleen nog wat vers fruit en flessen water bij kopen," vertelt Denise, onze contactpersoon. Zij en haar man spreiden de landkaarten uit op tafel en wijzen aan hoe we het beste kunnen rijden. Ze moeten lachen om de vele vragen die fotograaf Raoul en ik over de wilde dieren stellen. We willen de *big five* zien: leeuw, olifant, buffel, neushoorn en luipaard. "Je kunt best buiten zitten of een wiel verwisselen, hoor," lacht Denise. "Als je maar goed om je heen blijft kijken. En denk erom: jullie zien maar tien procent van de dieren die op hun beurt jullie observeren."

We gaan op weg. Vanuit Maun, in het hartje van Botswana, rijden we in acht dagen met een gehuurde Land Rover naar het noorden,

met als einddoel de Victoria-waterval in Zimbabwe. We turen naar de bosjes en ontdekken twee giraffen. Even later zie ik een olifant tussen de bomen. Als ik 'Stop!' roep, trapt Raoul zo hard op de rem dat de olifant schrikt, met zijn oren gaat flapperen en stampend op ons af komt rennen. Gelukkig is Raoul wakker genoeg om direct gas te geven en we ontsnappen aan de woede van deze chagrijnige mannetjesolifant.

Iets verderop komt net een hele kudde olifanten de rivier uit. Ze steken het zandpad over waar wij op rijden. Twintig meter van de kudde zetten we de motor uit. We wachten en kijken ademloos hoe de olifanten passeren. De grootste houdt ons in de gaten. Terwijl hij op de weg staat laat hij de jonge olifanten en hun moeders achter hem langs lopen.

We zien apen, krokodillen, wrattenzwijnen, verschrikkelijk veel antilopen en vogels, nijl-

paarden, hyena's, jakhalzen, neushoorns, buffels, één cheetah, één luipaard en een heleboel leeuwen.

's Nachts slapen we op *camp-sites*: plekken middenin de wildernis waar een aantal bordje op de bomen is gespijkerd en een douchehokje staat. Op een nacht loopt er een mannetjesleeuw brullend rond de auto. Het geluid is angstaanjagend. We verwensen onszelf dat we de pannen met het avondeten niet hebben afgewassen. De leeuw blijft ons de hele nacht bezighouden; we doen geen oog dicht. De volgende morgen tellen we tot drie, springen van het dak, vluchten de cabine in en rijden, met ons tentje nog recht overeind, hard weg. Kilometers verderop klappen we de tent in. Bij het zien van een statige mannetjesleeuw die lui geeuwt loopt er een rilling over mijn rug.